

S postupem evropské integrace a stále intenzivnějšími přeshraničními styky nabývá na významu právní regulace soukromoprávních vztahů přesahujících svým významem oblast jednoho státu. Zvláště v rámci Evropské unie narůstá v souvislosti s rozvojem vnitřního trhu důležitost postupného odstraňování nejen ekonomických, ale také legislativních překážek.

Každý členský stát EU si nadále zachovává svůj právní řád. A tak sice existuje společný vnitřní trh, ale zároveň různé právní úpravy s různými způsoby řešení, které jsou podřízeny komunitárnímu právu, nikoli jím však nahrazeny. Proto účastníci, kteří navazují právní vztahy, které svým významem překračují oblast jednoho státu, musí vzít v úvahu i jiný právní řád než jejich vlastní. Cizí právní řád se ale může lišit a poskytovat jim jiný standard ochrany než ten, na který jsou zvyklí. Rozdíly v jednotlivých právních řádech pak lze považovat za překážku volnému pohybu na vnitřním trhu, bránící jeho dobrému fungování.

Otázkou je, zda působení různých právních řádů má skutečně takové negativní důsledky. Jestliže ano, nakolik je třeba takovou situaci řešit? Jak se k tomu staví orgány EU? Jaké k tomu mají pravomoci? Cílem mojí práce je představit výchozí situaci a aktuální stav vývoje v oblasti evropského soukromého práva a jeho hmotněprávní úpravy a vývoj evropského mezinárodního práva soukromého (dále EMPS), které se zabývá úpravou vztahů s mezinárodním prvkem v rámci práva EU (část I). Pojem EMPS zahrnuje oblast nesmírně širokou, proto se nebudu snažit postihnout komplexně celou problematiku, ale zaměřím se zvláště na úpravu evropského smluvního práva - úprava závazkových vztahů na komunitární úrovni totiž stojí na předělu a do budoucnosti se nabízejí různé možnosti postupu (část II).

Řešení je v zásadě možné dvojí. Jednak unifikace předpisů mezinárodního práva soukromého – zejména sjednocování kolizních norem, a jednak harmonizace, či dokonce unifikace v oblasti hmotného práva.